

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžfk/19/2019
Identifikačné číslo spisu: 4017200832
Dátum vydania rozhodnutia: 08.07.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:4017200832.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu (spravodajca) a sudkýň JUDr. Eriky Čanádyovej a JUDr. Moniky Válašikovej, PhD. v právnej veci sťažovateľa (pôvodne žalobcu): A. R., O., právne zastúpený: JUDr. Martin Kanás, advokát so sídlom Školská 3, Nitra, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 101834064/2017 zo dňa 24. augusta 2017, konajúc o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 26S/17/2017-81 zo dňa 27. septembra 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť sťažovateľa (pôvodne žalobcu) proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 26S/17/2017-81 zo dňa 27. septembra 2018 z a m i e t a.

Účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Nitre podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj len „SSP“) zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 101834064/2017 zo dňa 24. augusta 2017. Preskúmaným rozhodnutím žalovaný podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „daňový poriadok“) potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Nitra (ďalej aj len „správca dane“) č. 100409973/2017 zo dňa 7. marca 2017, ktorým správca dane podľa § 68 ods. 5 daňového poriadku určil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 2 138,98,- eur za zdaňovacie obdobie jún 2014.

2. Žalobca mal uzatvorenú zmluvu o združení zo dňa 31. marca 2007 s členom združenia O. R. podľa § 829 Občianskeho zákonníka. Účastníci mali v združení rovnaké podiely. Predmetom činnosti združenia bola kúpa tovaru (hodiny a šperky), za účelom jeho predaja konečnému spotrebiteľovi, ktoré účastníci vykonávali za vzájomnej spolupráce a používali spoločné označenie: Helena Uhríková - ECO TIME. Miestom podnikania bolo: Horná 88, Komjatice. Na tejto adrese mal daňový subjekt len trvalý pobyt,

nenachádzala sa tam žiadna maloobchodná predajňa, ani prevádzka. Skladové karty, ako aj účtovníctvo viedla O. R.. Žalobca za obdobie január 2014 až december 2014 nevystavil žiadnu faktúru, a nemá vo svojej evidencii žiadnu prijatú faktúru. Všetky podnikateľské činnosti vykonával len v rámci združenia. Príjmy a výdavky uvedené v daňovom priznaní k dani z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie roka 2014 predstavujú len príjmy a výdavky zo združenia, a to v podiele 50 % + odvody za SZČO. Správca dane vykonal u žalobcu daňovú kontrolu za zdaňovacie obdobia január až december 2014, o výsledku ktorej vyhotovil protokol č. 100205693/2017 zo dňa 3. februára 2017. Žalobca za kontrolované daňové obdobie podal negatívne daňové priznanie. Kontrolou bolo zistené porušenie zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej aj len „zákon o DPH“). Správca dane vychádzal z dokladov druhého člena združenia O. R.. Podanie negatívnych daňových priznaní zo strany žalobcu bolo v rozpore s „Oznámením o zmenách pri uplatňovaní zákona o DP od 1.1.2014 zdaniteľnými osobami, ktoré podnikajú spoločne na základe zmluvy o združení, ktoré nemá právnu subjektivitu“ (ďalej aj len „Oznámenie“), ktoré upozorňovalo na legislatívnu zmenu v zákone o DPH, spočívajúcu v zmene postupu vo vzťahu k činnosti združenia, kedy každý z členov združenia má sám za svoju činnosť povinnosť viesť záznamy podľa § 70 zákona o DPH za svoje uskutočnené a prijaté zdaniteľné plnenia, uvádzať údaje v daňovom priznaní k DPH podľa § 78 zákona o DPH, uvádzať údaje v kontrolnom výkaze podľa § 78a zákona o DPH a uvádzať údaje v súhrnnom výkaze podľa § 80 zákona o DPH.

3. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatoval, že sporným v prejednávanej veci bol výklad, akým spôsobom majú osoby podnikajúce na základe zmluvy o združení uzavretej podľa § 829 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „Občiansky zákonník“) uplatňovať zákon o DPH po jeho novelizácii zákonom č. 360/2013 Z. z. s účinnosťou od 1. januára 2014.

4. K námietke žalobcu, že reálnu ekonomickú činnosť v rámci združenia vykonával druhý člen združenia O. R., v zmysle oprávnenia vyplývajúceho zo zmluvy o združení a námietke, že Oznámenie nie je právne záväzným dokumentom, krajský súd uviedol, že rozhodujúcou skutočnosťou vyplývajúcou zo zákona č. 360/2013 Z. z. (t. j. novela zákona o DPH) je, že postup zvolený účastníkmi združenia pri uplatňovaní zákona o DPH už nie je po 1. januári 2014. Poukázal na vypustenie § 4 ods. 2 a 3 zo zákona o DPH, ktorého následkom je, že od 1. januára 2014 v združení nevyhotovuje faktúry, nevedie účtovníctvo a nevyhotovuje záznamy podľa § 70 poverená osoba, ale každý člen združenia. Člen združenia sa posudzuje rovnako ako individuálne podnikajúca osoba. Ďalej poukázal na § 85 kb zákona o DPH, ktoré zreteľne limituje spôsob, akým žalobca ako člen združenia podával daňové priznanie, k termínu 31. decembru 2013.

5. K argumentu nemožnosti aplikácie zákona o DPH na žalobcu ako na člena združenia nevykonávajúceho reálne podnikateľskú činnosť vo svojom mene uviedol, že od 1. januára 2014 sa obrat posudzuje u každého jednotlivého účastníka združenia osobitne. Za spoločnú činnosť združenia si každý účastník združenia uvádza v daňovom priznaní len svoj podiel. Ak napríklad jeden člen združenia dojedná pre spoločnú činnosť združenia službu, uplatní si odpočítanie DPH a príslušným podielom túto službu preúčtuje na ostatných členov združenia s DPH (obstaranie služby podľa § 9 ods. 4 zákona o DPH). Doplnil, že je na združení resp. jeho členoch, akým spôsobom na túto situáciu zareagujú a, či uvedené bude mať vplyv na vedenie účtovníctva a preto poukaz na zmluvu o združení považoval za irelevantný.

6. Oznámenie vyhodnotil ako právne nezáväzný dokument, ktorý je potrebné chápať ako návod k aplikácii zákona o DPH po 1. januári 2014 pre členov združenia. K namietanej nemožnosti postupu podľa § 8 ods. 6, resp. § 9 ods. 4 zákona o DPH uviedol, že skutočnosť, že jeden zmluvný typ je upravený v Občianskom zákonníku a druhý v Obchodnom zákonníku samo o sebe nevyklučuje, že princíp na akých sú dané zmluvné typy založené môže byť podobný.

Krajský súd zdôraznil, že s účinnosťou od 1. januára 2014 nie je možné, aby údaje o uskutočnených a prijatých zdaniteľných plneniach uvádzal v daňovom priznaní k DPH len jeden člen združenia a ostatní členovia združenia podávali negatívne daňové priznania, tak ako to urobil aj žalobca v kontrolovanom období jún 2014. Ak títo členovia podnikajú na základe zmluvy o združení aj po 1. januári 2014, na každého člena združenia sa vzťahujú práva a povinnosti vyplývajúce zo zákona o DPH a to v rozsahu ich

podnikateľskej činnosti, a preto každý člen združenia má sám za svoju činnosť povinnosť uvádzať údaje v daňovom priznaní, v kontrolovanom výkaze, v súhrnnom výkaze a napokon aj viesť záznamy za svoje uskutočnené a prijaté zdaniteľné plnenia, t. j. v rozsahu ktorý zodpovedá jeho podielu na podnikaní v rámci združenia.

7. Žalobca ako sťažovateľ podal v zastúpení advokátom včas kasačnú sťažnosť a navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Kasačnú sťažnosť odôvodnil tým, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP. Namietal, že zo zákona o DPH boli vypustené ustanovenia viažuce sa k registrácii, pričom sťažovateľ v danom prípade využil spôsob fakturácie jednotlivým členom združenia, ktorý je zároveň poverený vedením účtovníctva - O. R.. On sám nemohol fakturovať vykonávanie svojej činnosti, lebo neuskutočňoval žiadne zdaniteľné obchody. Obsahom jeho činnosti je podiel na príjmoch a výdavkoch O. R., ktorá je poverená vedením účtovníctva. Zákon o DPH nezakazuje postupovať spôsobom, ktorý zvolil, kedy O. R. vo svojom mene prijíma a aj dodáva všetky zdaniteľné obchody, vystavuje všetky doklady a vedie evidenciu za všetky zdaniteľné obchody. DPH je pri tomto spôsobe zaplatená v plnej výške, nedochádza k jej kráteniu a je platená osobou, ktorej táto povinnosť vyplýva zo zákona o DPH. Zo žiadneho ustanovenia zákona o DPH nevyplýva povinnosť rozúčtovať dodanie tovaru a služieb podľa pomeru, v akom sa delia príjmy a výdavky dosiahnuté pri spoločnom podnikaní na základe zmluvy o združení.

8. Žalovaný sa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti pridržiaval toho, že sťažovateľ nerešpektoval zmeny v zákone o DPH. K námietke, že zákon o DPH nikde nezakazuje ním zvolený postup poukázal na § 85kb zákona o DPH. Pripustil, že zákon o DPH neustanovuje povinnosť rozúčtovať dodanie tovaru a služieb podľa pomeru, akým sa delia príjmy a výdavky, avšak platí, že následkom novely zákona o DPH bolo, že spoločné podnikanie na základe zmluvy o združení sa od 1. januára 2014 posudzuje ako individuálne podnikanie jednotlivých členov a teda nie je možné, aby údaje o uskutočnených a prijatých zdaniteľných plneniach uvádzal v daňovom priznaní len jeden člen a druhý člen podával negatívne daňové priznania. Ozrejmil, že k vypusteniu právnej úpravy týkajúcej sa registrácie združenia, a teda aj možnosti uplatňovať zjednodušený postup členov združenia pri uplatňovaní dane na výstupe a odpočítaní dane z prijatých zdaniteľných plnení, došlo z dôvodu, že tieto ustanovenia boli v rozpore so smernicou Rady 2006/112/ES o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty. Smernica o DPH neumožňuje zjednodušený postup pre členov združenia, ale len pre skupinovú registráciu, ktorá je upravená v § 4a a § 4b zákona o DPH a za splnenia podmienok finančného, ekonomického a organizačného spojenia zdaniteľných osôb. Stotožnil sa s argumentáciou krajského súdu a navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť zamietol.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti v zmysle § 440 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky <. (§ 137 ods. 2 a 3 SSP) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a preto ju zamietol podľa § 461 SSP v spojení s § 464 ods. 1 SSP.

10. Najvyšší súd v tejto súvislosti, aplikujúc § 464 ods. 1 SSP poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu vydané v obdobnej veci (prejudikátúra) pod sp. zn. 4Sžfk/22/2019 zo dňa 5. mája 2020, ktoré konštatuje, že „spornou v prejednávanej veci bola správnosť postupu žalobcu, podnikajúceho v postavení účastníka združenia, ktorý v jednotlivých zdaňovacích obdobiach roka 2014 podával negatívne daňové priznania na dani z pridanej hodnoty, pri súčasnom vykazovaní príjmov a výdavkov v daňovom priznaní k dani z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2014 dôvodiac, že daňové priznania k dani z pridanej hodnoty po 01.01.2014 (rovnako, ako do 31.12.2013) podávala O. R., ako druhý člen združenia, pričom daň z pridanej hodnoty ňou bola riadne priznaná a zaplatená.

11. Kľúčovou otázkou, ktorú musel Najvyšší súd Slovenskej republiky v danom prípade posúdiť bolo, či vyššie špecifikovaný postup žalobcu, ako účastníka združenia, bol aj po 01.01.2014 v súlade so

zákonom o DPH v znení jeho novely uskutočnenej zákonom č. 360/2013 Z. z. s účinnosťou od 01.01.2014, a teda či krajský súd postupoval správne, keď napadnutým rozhodnutím zamietol správnu žalobu o preskúmanie rozhodnutia žalovaného, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie správcu dane.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky v predmetnom kontexte považoval za rozhodujúcu skutočnosť, že od 01.01.2014 nadobudla účinnosť novela zákona o DPH (zákon č. 360/2013 Z. z.), v dôsledku ktorej došlo k zmene, resp. vypusteniu ustanovení predmetného zákona (§ 4 ods. 2, ods. 3 a ods. 4 druhá veta), týkajúcich sa povinnej, ako aj dobrovoľnej registrácie pre daň z pridanej hodnoty u zdaniteľných osôb, ktoré spoločne podnikajú na základe zmluvy o združení podľa § 829 a nasl. Občianskeho zákonníka alebo inej obdobnej zmluvy. Z hľadiska aplikácie zákona o DPH je v dôsledku zmien, ktoré priniesol zákon č. 360/2013 Z. z., potrebné spoločné podnikanie s účinnosťou od 01.01.2014 posudzovať rovnako, ako individuálne podnikanie jednotlivých osôb.

13. V súvislosti s vypustením ustanovení týkajúcich sa povinnej a dobrovoľnej registrácie pre daň z pridanej hodnoty u zdaniteľných osôb, ktoré spoločne podnikajú na základe zmluvy o združení alebo inej obdobnej zmluvy, je potrebné upozorniť taktiež na znenie prechodného ustanovenia § 85kb zákona o DPH v znení účinnom od 01.01.2014, ktoré stanovilo, že žiadosti o registráciu pre daň z pridanej hodnoty u jednotlivých zúčastnených osôb v združení, podané pred účinnosťou novely zákona o DPH, sa posudzujú tak, akoby išlo o samostatné žiadosti o dobrovoľnú alebo povinnú registráciu (s ohľadom len na obrat žiadateľa) pre daň z pridanej hodnoty u týchto jednotlivých zdaniteľných osôb. Vo vzťahu k existujúcim registráciám osôb podnikajúcich spoločne na základe zmluvy o združení, prípadne inej obdobnej zmluvy, bolo v prechodných ustanoveniach stanovené, že osoba poverená konať za združenie (podľa znenia § 4 ods. 3 účinného do 31.12.2013) uvedie vo svojom daňovom priznaní, dodatočnom daňovom priznaní, súhrnnom výkaze, dodatočnom súhrnnom výkaze údaje týkajúce sa spoločného podnikania združenia za obdobia do konca kalendárneho roka 2013. Za daň vzťahujúcu sa na spoločné podnikanie do konca roka 2013 všetci účastníci združenia zodpovedajú spoločne a nerozdielne.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo vzťahu k právnemu postaveniu združení osôb v zmysle § 829 a nasl. Občianskeho zákonníka zdôraznil, že vzhľadom na skutočnosť, že tieto nemajú právnu subjektivitu, t.j. nemôžu byť nositeľom práv a povinností a taktiež nemôžu v právnych vzťahoch vystupovať vo svojom mene a niesť zodpovednosť za svoje konanie, práva a povinnosti nevznikajú združeniu, ale jeho účastníkom, z čoho vyplýva, že podnikateľská činnosť môže byť realizovaná iba v mene konkrétnych osôb, ktoré spoločne podnikajú na základe zmluvy o združení. Z uvedených dôvodov nepredstavuje združenie ako také účtovnú jednotku a nie je ani samostatným daňovým subjektom. Účtovnou jednotkou a daňovým subjektom je však každý účastník združenia, založeného v zmysle § 829 a nasl. Občianskeho zákonníka.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol, že si je podstatné uvedomiť, že vypustením registrácie pre daň z pridanej hodnoty u združení nedošlo k zrušeniu možnosti osôb združiť sa s cieľom spoločne sa pričiniť o dosiahnutie dojednaného účelu. Zmena, ktorá v dôsledku spomínanej novely zákona o DPH nastala je, že jednotliví účastníci združenia vystupujú ako samostatné zdaniteľné osoby registrované pre daň z pridanej hodnoty, pričom dodanie tovarov a poskytovanie služieb uskutočňujú a tovary a služby nadobúdajú vo vlastnom mene, t.j. v štandardnom režime platiteľa dane z pridanej hodnoty.

16. Pokiaľ ide o úlohu poverenej osoby v zmysle § 4 ods. 3 zákona o DPH v znení účinnom do 31.12.2013, táto bola nahradená starostlivosťou samotných účastníkov združenia o veci, ktoré pôvodne spadali do právomoci poverenej osoby. Poverená osoba nie je už naďalej oprávnená za spoločnú činnosť účastníkov združenia vyhotovovať za združenie faktúry, viesť v zmysle ustanovenia § 70 zákona o DPH záznamy o činnosti združenia a uvádzať vo svojom daňovom priznaní a vo svojom súhrnnom výkaze údaje o uskutočnených a prijatých zdaniteľných plneniach združenia.

17. V súlade s novelizovanou právnou úpravou je každá fyzická osoba, ktorá je členom združenia, povinná vykazovať všetky potrebné údaje (obchody, odpočty dane, údaje týkajúce sa dane z pridanej hodnoty) sama vo svojom vlastnom daňovom priznaní a rovnako je povinná sama podávať súhrnný

výkaz. S účinnosťou novely zákona o DPH je od 01.01.2014 každý člen združenia, ktorý je platiteľom dane z pridanej hodnoty, povinný podávať daňové priznanie, súhrnný výkaz sám za seba, a to v takom pomere, v akom je majetkovo zúčastnený na činnosti združenia podľa zmluvy o združení. Z uvedeného vyplýva, že všetky vstupy a tým i odpočítanie dane z pridanej hodnoty z prijatého plnenia súvisiaceho s činnosťou združenia, si uplatní každý účastník združenia samostatne, a to v príslušnom pomere a obdobne poskytnuté zdaniteľné plnenia súvisiace s činnosťou združenia, vykáže každý účastník združenia tiež samostatne, v príslušnom pomere.

18. Po vyhodnotení vyššie uvedených aspektov Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že žalobca v postavení účastníka združenia nebol pri plnení povinností v zmysle zákona o DPH s účinnosťou od 01.01.2014 oprávnený postupovať tak, ako postupoval pred novelizáciou predmetného zákona zákonom č. 360/2013 Z. z. Žalobca, vystupujúci ako daňový subjekt registrovaný pre daň z pridanej hodnoty, bol povinný na uvedenú novelu prihliadať a konať v súlade so zmenami, ktoré vo vzťahu k dotknutým ustanoveniam zákona o DPH priniesla. Inými slovami povedané, pokiaľ žalobca ako člen združenia v roku 2014 vykonával podnikateľskú činnosť a podal daňové priznania k dani z príjmov fyzickej osoby za rok 2014, pri plnení daňových povinností vo vzťahu k dani z pridanej hodnoty nemohol postupovať rovnakým spôsobom, ako do konca roku 2013, t.j. podávať negatívne daňové priznania k dani z pridanej hodnoty za jednotlivé zdaňovacie obdobia roku 2014, keďže zákon o DPH v novelizovanom znení ho k takémuto postupu neoprávňoval.

19. Z obsahu predloženého administratívneho spisu vyplýva, že daňové orgány zistili skutkový stav správne a v dostatočnom rozsahu tak, aby bolo možné na jeho základe rozhodnúť. Záver správcu dane a žalovaného, ku ktorému dospeli vo svojich rozhodnutiach, zodpovedá zásadám logického myslenia a je aj v súlade s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o DPH v znení účinnom v rozhodujúcom období, t.j. v čase posudzovaného zdaňovacieho obdobia t.j. august 2014. Na správnosti ich postupu vo vzťahu k žalobcovi nemení nič ani skutočnosť, že O. R., ako druhý účastník združenia, podala daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty, v ktorom uviedla daň z pridanej hodnoty, odpočítanie dane a vlastnú daňovú povinnosť na úhradu. Postup O. R., ktorá v predmetnom daňovom priznaní v rozpore so zákonom o DPH v znení účinnom od 01.01.2014 uviedla údaje o dani z pridanej hodnoty za združenie, nezabavuje žalobcu povinnosti podať daňové priznanie za kontrolované zdaňovacie obdobie v súlade s príslušnými ustanoveniami vyššie citovaného zákona, reflektujúc na jeho zmenu účinnú od 01.01.2014.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky súhlasí so stanoviskom správcu dane a žalovaného, potvrdeným rozhodnutím krajského súdu, že práve s poukazom na novú právnu úpravu účinnú od 01.01.2014 žalobca, podnikajúci ako člen združenia, nemohol uplatňovať postup, ktorý umožňovala právna úprava účinná do 31.12.2013 (podávanie negatívnych daňových priznaní k dani z pridanej hodnoty za jednotlivé zdaňovacie obdobia roku 2014, pri súčasnom vykazovaní príjmov a výdavkov v daňovom priznaní k dani z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2014) a tento postup (uvádzanie údajov za združenie vo svojom daňovom priznaní k dani z pridanej hodnoty) nemohla uplatňovať ani O. R. v postavení druhého člena združenia, nakoľko od 01.01.2014 ju nebolo možné považovať za poverenú osobu v zmysle § 4 ods. 3 zákona o DPH v znení účinnom do 31.12.2013.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že sa v plnej miere stotožňuje aj s ostatnými závermi krajského súdu, obsiahnutými v odôvodnení jeho rozsudku, konštatujúc, že krajský súd sa náležite vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami žalobcu, uplatnenými v podanej správnej žalobe, ktoré boli do značnej miery identické s tými, ktoré žalobca následne uviedol v podanej kasačnej sťažnosti.

22. Vychádzajúc z uvedeného a s ohľadom na to, že vznesené kasačné námietky neboli spôsobilé na zrušenie napadnutého rozsudku Krajského súdu v Nitre, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný, kasačnú sťažnosť žalobcu v zmysle ustanovenia § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

Kasačný senát 3S považoval za podstatné zistenie správcu dane, že daňový subjekt A. R. si podal za rok 2014 daňové priznanie na daň z príjmov fyzickej osoby, v ktorom uviedol príjmy a výdavky zo združenia a to v podiele 50% podľa predmetnej zmluvy o združení, čím priznal svoj podiel na podnikaní v rámci

zdruzenia. Príjmy majú pôvod v ekonomickej činnosti, ktorá bola predmetom dane z pridanej hodnoty. Avšak na dani z pridanej hodnoty sťažovateľ podal za zdaňovacie obdobia január až december 2014 negatívne daňové priznania. Situácia je ovládaná eurokonformným výkladom. Smernica o DPH neumožňuje zjednodušený postup pre členov zdruzenia, ale len pre skupinovú registráciu, ktorá je upravená v § 4a a § 4b zákona o DPH a za splnenia podmienok finančného, ekonomického a organizačného spojenia zdaniteľných osôb. Ide o harmonizovanú oblasť práva Európskej únie. Vzhľadom na uvedené sa prednostne aplikuje eurokonformný výklad. Výklad prezentovaný sťažovateľom má svoj logický a právny základ vo vnútroštátnom práve a bolo by ho možné akceptovať iba v prípade, že by nešlo o harmonizovanú oblasť práva EU. Kasačný senát sa preto stotožnil so správcom dane, že tým, že sťažovateľ (zdaniteľná osoba) ako člen zdruzenia podľa § 829 obč. zák. od 01.01.2014 nefakturoval v pomere svojho podielu na podnikaní podľa predmetnej zmluvy o združení uskutočnené zdaniteľné plnenia tomu členovi zdruzenia, ktorý fakturoval uskutočnené plnenia (dodanie tovaru a služieb) konečnému odberateľovi, porušil § 8 ods. 6 a § 9 ods. 4 v nadväznosti na § 69 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom od 01.01.2014, v zmysle ktorých, ak zdaniteľná osoba na základe komisionárskej zmluvy alebo inej obdobnej zmluvy, podľa ktorej koná vo svojom mene na účet inej osoby, obstará kúpu tovaru alebo predaj tovaru, platí, že táto zdaniteľná osoba tovaru kúpila a predala. Ak zdaniteľná osoba vo svojom mene pre inú osobu obstará dodanie služby, platí, že táto zdaniteľná osoba službu sama prijala a sama dodala“.

23. O trovách kasačného konania rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP tak, že sťažovateľovi nepriznal náhradu trov kasačného konania z dôvodu neúspechu v kasačnom konaní a žalovanému nárok na náhradu trov konania zo zákona nevyplýva.

24. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.